

“İnsan bedeni, insan ruhunun en güzel resmidir.”

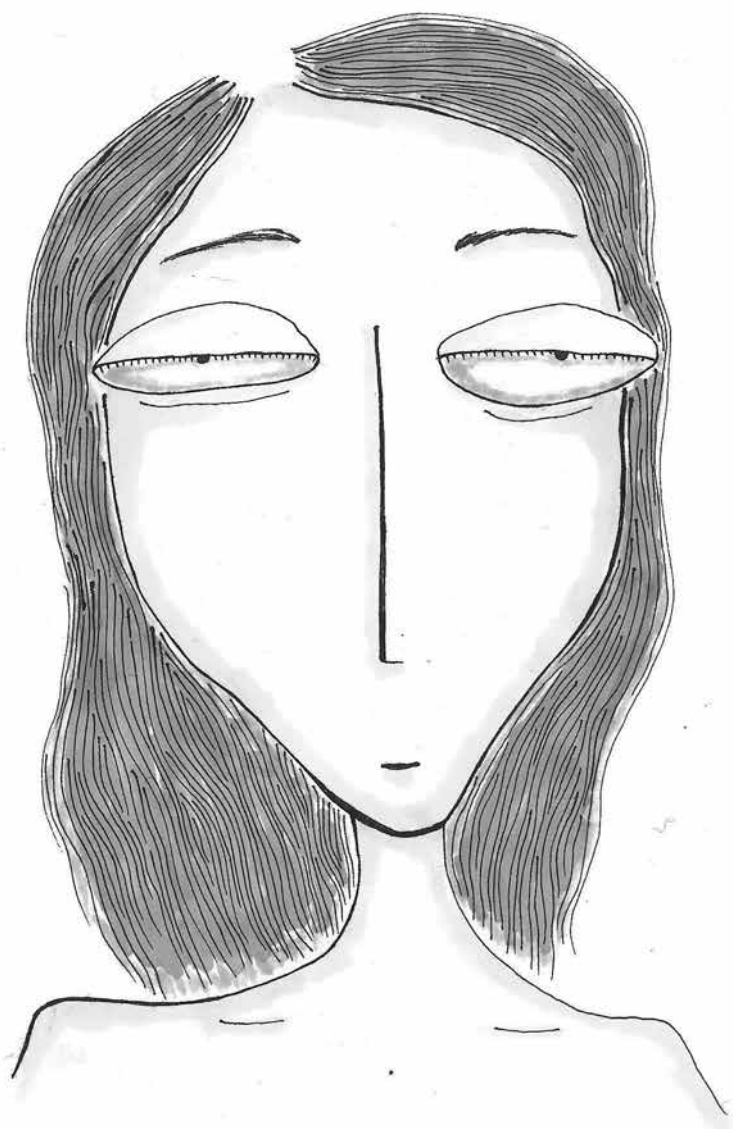
Ludwig Wittgenstein

Ölü Balık Bakışlı Kadın

Gözde o sabah yataktan kalktığında kendisini pek bir garip hissediyordu. Bütün gece uyumuş olmasına rağmen sanki hiç gözünü kırpmamış gibiydi. Bankanın servisine yetişmek için sadece yarım saati vardı. Her sabah yaptığı gibi yüzünü yıkayıp makyajını yapıp hafif bir kahvaltı edip evden koşarak çıkacaktı. Gelgelelim, banyo aynasına bakıp suratını görür görmez bütün mahalleyi ayağa kaldıran bir çığlık attı. Gözlerine inanamıyordu! İnanmadığı şey gözleriydi evet: O derin bakışlarıyla ne canlar yaktığı gözleri gitmiş, yerine bir çift ölü balık gözü gelmişti. Bir an telaş ve kederden kalbi durur gibi oldu, nefes alamıyordu, hemen bir çare düşünmek zorundaydı. Makyaj! Evet, makyajla gözlerinin ifadesini değiştirebilirdi. Maaşının en az yarısını döktüğü kozmetik ürünlerini böyle pazarlamıyorlar mıydı? Kalan azıcık vakitte olabildiğince ağır ve dikkati dudaklarına çeken bir makyaj yaptı. Yavaş yavaş gözleri aynadaki ölü balık bakışlarına alıştığı için mi bilinmez bir an bu kâbustan kurtulduğunu düşündü. Evden çıkıp koşarak durağa gitti ve bir dakika sonra gelen servis minibüsünde her zamanki yerine oturdu.

Ancak kâbus daha yeni başlıyordu. İşe birkaç ay önce alınan ve kendisine tanıştıklarından beri hep hayranlıkla bakan Haluk Bey, her günkü gibi onu selamlamak için döndü ve boş bulunup yerinde zıpladı:

— Güg... günayd... Ahhahhah o ne biçim şaka Gözde Hanım?

Allah iyiliđinizi versin!

— Neden bahsediyorsunuz Haluk Bey?

— Gözlerinize Şey takmıŐsınız... Şey... Hani o parti d kk n-
larında yok muydu bunlardan? Donuk bakan lensler, takma bı-
yık, burun filan...

— Takmadım hiĭbir Şey. Saĭmalamayın lütfen!

O an, hayatında bir daha hiĭbir Őeyin eskisi gibi olmayacağını
anlayan Gözde  aresizlik içinde pencereden dıŐarıya bakmaya
baŐladı. Bu musibet nereden gelip onu bulmuŐtu Şimdi? Cumar-
tesi gününe kadar geçer miydi acaba? Otuz yedinci dođum günü
partisine bu gözlerle nasıl gidecekti? Hatt  bundan sonra insan
içine nasıl çıkacaktı?

Őubeye varınca telefonunda bir Őeye bakıyormuŐ gibi yapıp
hiĭ kimseyle göz göze gelmemeyi baŐararak, kapı ve koridordan
geçti. GiŐedeki yerine oturduktan sonra gözlerini görenlerin art
arda  iyaklamalarına maruz kalarak öđlene kadar çoktan intiha-
rın eŐiđine gelmişti:

—  ay vereyim mi Gözde Han... Ay!

— Günaydın Gözde'ci... Ay!

— Ben hesabımdan yüz Avro çekmek istiyordum.

— Buyrun.

— Ay!

Őube müdürü gelip arzu ederse o gün istirahat etmek için eve
erken gidebileceğini ya da etrafın bakışlarından rahatsız olma-
mak için o gün operasyon bölümünde çalıŐabileceđini söyledi.
Halden anlayan, beyefendi bir adamdı Ő kr  Bey. Akşam kendini
eve zor attı. Saatlerce ağladı. Ya da ağlamakla anırmak arası ses-
ler çıkardı diyelim, ancak gözlerinden bir damla yaŐ gelmedi ve
yüzünün ifadesi de bir an olsun deđiŐmedi.

Hayatı gün be gün bir ıstıraba dönüşmekteydi. İlk günlerin şokunu atlattıktan sonra hayatına eskisi gibi devam etmeye çalıştı. O, hiçbir gariplik yokmuş gibi davranırsa onu görenler de öyle davranmaz mıydı? Maalesef pek öyle olmadı. O akşam kızlarla dışarı çıktılar: Gözde, gardırobundaki en seksi elbiseyi giymişti, barın loş ışıklarında yanına yaklaşan birkaç erkekle flört etmeye dahi başlamıştı ki aralarındaki konuşmaya kulak misafiri oldu: “Yok abi ilgilenmiyorum ya, o bir değişik, benim onun yanındaki hatun hoşuma gitti.” “Bir değişik” ha? Kırılan kalbinin sesi kulağına kadar gelmişti ama ağlayamıyordu. O ölü balık bakışları güzelim gözlerine yerleşmiş –ağzı ne yaparsa yapsın– yüzünü bir ifadesizliğe hapsetmişti. Yüzü, tebessüm eden dudaklarının üzerindeki bu donuk bakışlı bir çift gözle, şakacı bir ergenin gazabına uğramış bir Mona Lisa portresini andırıyordu. Acaba ağlasa değişik miydi ifadesi?

Ağlayabilmek için gözlerinin yakınına bağladığı soğanlar, hattâ izlediği siyah-beyaz Türk filmleri bile sonuç vermeyince artık yüz ifadesini kendi başına değiştiremeyeceğini anladı. Hem men bir göz doktorundan randevu aldı. Ertesi gün kendisini muayene eden doktor, tıp literatüründe böyle bir vaka ile hiç karşılaşmadıklarını, zaten kendisinin bakışlardaki değil gözlerdeki anomalileri iyileştirmek konusunda eğitim görmüş olduğunu söyledi. Ağlamasını kolaylaştırmak için bir göz damlası yazdı, o kadar. Ancak bu da işe yaramamıştı.

Çok geçmeden, işten ücretsiz izin alarak eve kapandı. Hiç dışarı çıkmadığı için sosyal hayatı da kalmamıştı. Ölü balık bakışlı kadın, gerçek bir ölü olmaya gün be gün yaklaşıyordu ki en yakın arkadaşı Seda müjdeli bir haberle imdadına yetişti: Şehirde gitgide popüler olmaya başlayan bir “Bakış Terapisti” vardı! İşinin ehli olduğu anlaşılan bu bilim insanı, halkımızda sıkça görülen “dik

dik bakma”, “derin derin süzme”, “hanımların kaba etlerine odaklanma”, “yere bakma”, “yürürken önüne bakmama” gibi bakışlarla ilgili, hayatî tehlike içeren pek çok komplikasyonu birkaç seansta çözmüş, bu insanlar için bir nevi kurtarıcı olmuştu. Gözde’nin ölü balık bakışlarına da bulsa bulsa bu “Bakış Terapisti” çözüm bulabilirdi. Hemen pazartesi günü için ona bir randevu almıştı Seda.

Pazartesi günü, son bir umut olarak bakış terapistine gitti Gözde. Terapist, onun ölü balık bakışlarıyla donuklaşmış gözlerini dikkatle inceledi. Ona, hayatı, hayattan beklentileri ve endişeleri ile ilgili pek çok soru sordu. Bu tanışma seansının sonunda Gözde’den garip bir ricada bulundu:

— Sizden bana yirmili yaşlarınızda çektiğiniz ve yüzünüzdeki ifadeyi çok beğendiğiniz bir fotoğrafınızı getirmenizi istiyorum Gözde Hanım.

Ertesi hafta pazartesi günü, yine aynı saatte Gözde bakış terapistinin ofisindeydi. Yanında yirmi dört yaşındayken Olympos’ta kumsalda çektiği bir fotoğrafını getirmişti. Terapist ona aynanın önündeki koltuğa oturmasını işaret etti. Fotoğrafı da aynanın köşesine sıkıştırdı.

— Şimdi sizinle birlikte o güne dönmeye çalışacağız Gözde Hanım. Sizin böyle bakmanızı sağlayan duygular, düşünceler ne idiye, onları hatırlayıp yeniden o duyguları hissedebilmenizi sağlayabilirsek, bakışlarınızı tedavi etmemiz mümkün olacaktır diye düşünüyorum. Bana o günü anlatın şimdi, ne olmuştu?

— Sevgilimle tatildegdik. Ne haftanın gününden haberimiz vardı, ne de böyle yaşamaya devam edersek ne olacağına dair en ufak bir endişemiz. Günbatımını izliyorduk. Gece ise gökte kayan yıldızları... İnsanları, onları seversem başıma geleceklerden korkmaksızın seviyordum o zamanlar...

Seansın sonuna kadar nefes almadan anlattı Gözde. Anlat-

tıkça, aynanın köşesindeki fotoğraftaki hali, hafızasında daha bir ete kemiğe bürünüyordu. Henüz ölü balık bakışlarında bir değişme olmamıştı ama içine bir sıcaklık yayılmıştı. İlk kez gözlerindeki ifadeye yeniden kavuşacağına dair bir umut sarmıştı her yanını.

Aylarca çalıştılar bakış terapistiyle. Kullanılmamaktan artık gözbebeklerinde çürümüş bulunan heyecan, aşk, umut ve bunun gibi duygular, en azından hatıraları sayesinde, gözyaşı ifrazatı olarak vücuttan atılınca, ölü balık bakışları da yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı. Ancak, o fotoğraflardaki gibi bakmak, hiç de sanıldığı kadar kolay bir iş değildi. Bu hatıraların tetiklediği bakışları gözlerine yeniden daimi olarak yerleştirmek öylesine zordu ki yanında taşıdığı bir tomar eski fotoğraf ve bir cep aynası olmadığında yine ölü balık bakışlı haline geri dönüyordu. Evde, otobüste, sokakta, devamlı cebinden duruma uygun bir eski fotoğrafını çıkarıyor, sonra dikiz aynasına bakar gibi, bir aynaya bir fotoğrafa bakarak, gözlerine o bakışları yerleştiriyordu.

Ama bu sayede işine ve sosyal hayatına geri dönmek onu çok mutlu etti. Gün boyunca müşterilere hizmet verirken, diploma töreni fotoğraflarındaki “geleceğe umutla bakan, güven veren Gözde” bakışlarından, bir erkekle ilk kez yemeğe çıktığında ise, Avrupa seyahati fotoğraflarındaki “dünyaya onu ilk kez görüyormuş gibi merak ve ilgiyle bakan Gözde” bakışlarından kopya çekmesi gerekse de, “Hiç yoktan iyidir,” diye düşünüyor şimdi. Bakış terapistinin tedavisi sayesinde artık bir sevgili edinebilecek kadar “normal”leşti. Tek yapması gereken, o uyanmadan usulca banyoya gidip aynada ilgili fotoğrafla çalışarak gözlerine “sevgi dolu mahmur sevgili” bakışlarını yerleştirmek.

Bütün bunlar kulağa garip gelebilir belki ama neticede lens takmak gibi bir şey bu, öyle değil mi?